

Κατανοώντας τους γονείς/κηδεμόνες των παιδιών με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες

Η ανατροφή ενός παιδιού με προβλήματα υγείας, με κινδύνους ή δυσκολίες που επηρεάζουν την ανάπτυξη ενός παιδιού είναι πιο απαιτητική. Δεν είναι διαφορετική η ανατροφή, απλώς υπάρχει διαφορετικό άγχος και νέες απροσδόκητες υποχρεώσεις, έντονος φόβος και αβεβαιότητα.

Η Nancy Miller (1994) πιστεύει ότι οι γονείς και οι κηδεμόνες των παιδιών με αναπτυξιακή αναπηρία περνούν από διάφορες φάσεις προσαρμογής στις συνθήκες ζωής. Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις της και την πολυετή εμπειρία της στη συνεργασία με γονείς/κηδεμόνες, η προσαρμογή αναφορικά με τις δυσκολίες που επηρεάζουν την ανάπτυξη του παιδιού περιλαμβάνει τέσσερα στάδια.

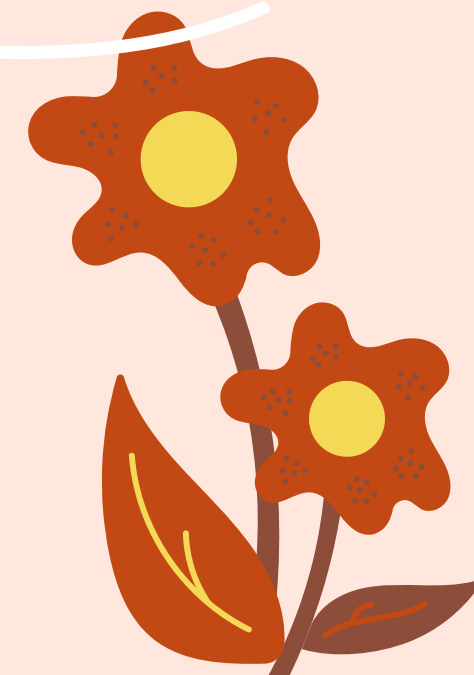
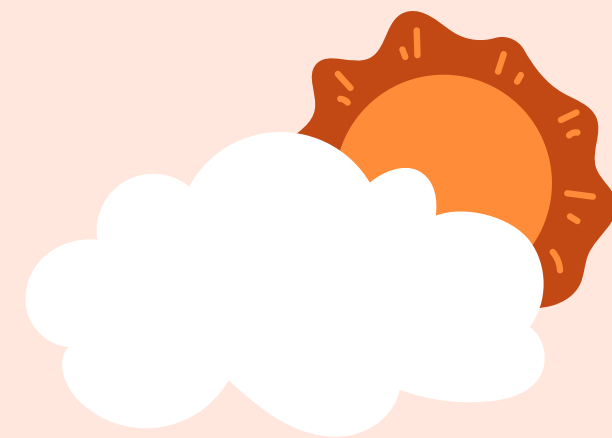

1. Επιβίωση

3. Συμφιλίωση

2. Διερεύνηση

4. Απογαλακτισμός

Τη στιγμή που συνειδητοποιείτε ότι το παιδί διατρέχει υψηλό κίνδυνο όσον αφορά την αναπτυξιακή του πορεία, αρχίζει το πρώτο στάδιο - **η επιβίωση**. Συνοδεύεται από έντονα συναισθήματα αδυναμίας και απώλειας κάθε ελέγχου στη ζωή του ατόμου. Κάθε γονέας/κηδεμόνας περνάει τη διαδικασία της επιβίωσης με τον δικό του τρόπο.

Προκειμένου οι γονείς/κηδεμόνες να ξεπεράσουν το πρώτο πλήγμα πιο εύκολα και γρήγορα, πρέπει να βοηθηθούν ώστε να αναζητήσουν ένα δίκτυο υποστήριξης, το οποίο συνήθως αποτελείται από συλλόγους γονέων/κηδεμόνων και την ευρύτερη οικογένεια.

Το σημαντικό στοιχείο σε αυτό το στάδιο είναι η υποχρέωση να φροντίσουν τον εαυτό τους. Κατά κανόνα, οι γονείς/κηδεμόνες τείνουν να παραμελούν τον εαυτό τους και τις ανάγκες τους και να παραμερίζουν τα πάντα για τις ανάγκες του παιδιού τους.

Η διερεύνηση έχει δύο μορφές: την περιβόητη “εξωτερική” και την “εσωτερική διερεύνηση”.

Η εξωτερική διερεύνηση ξεκινά αναζητώντας την ακριβή διάγνωση και τις πιθανές μορφές βοήθειας. Η εσωτερική διερεύνηση χαρακτηρίζεται από ερωτήσεις όπως:

“Τι σημαίνει αυτό για τη ζωή μου, τη σχέση μου με τους άλλους, με τα άλλα μου παιδιά;” Σε αυτό το στάδιο οι γονείς/κηδεμόνες ενεργοποιούνται αναζητώντας βοήθεια, αλλά αν περάσουν αυτό το στάδιο μόνοι τους, αυτή η περίοδος μπορεί να είναι εξαντλητική οικονομικά και ψυχικά.

Στη συνέχεια έρχεται η **συμφιλίωση**. Η εξωτερική διερεύνηση αναζητώντας διάφορες μορφές βοήθειας καταλαγιάζει, οι έντονοι ρυθμοί της οικογενειακής ζωής κατά κανόνα ηρεμούν και το παιδί συνήθως συμμετέχει σε κάποια δραστηριότητα ενθάρρυνσης ή πηγαίνει στο νηπιαγωγείο.

Μπαίνοντας σε αυτό το στάδιο, οι γονείς/κηδεμόνες συνειδητοποιούν ότι έχουν αποκτήσει νέες δεξιότητες και πληροφορίες κι αντιλαμβάνονται διαφορετικά πολλά πράγματα. Έχουν περισσότερη αυτοπεποίθηση, είναι πιο αποφασιστικοί και επιλύουν τα προβλήματα απλούστερα. Ακόμη, τώρα γνωρίζουν κόσμο και φορείς που μπορούν να τους προσφέρουν βοήθεια.

Το τελευταίο στάδιο ονομάζεται **απογαλακτισμός**.
Όσον αφορά τα παιδιά με δυσκολίες ανάπτυξης, η
εν λόγω διαδικασία μεταβάλλεται κάπως και
επιβραδύνεται.

Οι γονείς/κηδεμόνες κάνουν στοχευμένες
προσπάθειες για να καταστεί το παιδί τους
ανεξάρτητο και να του διδάξουν την αυτονομία.

Οι παιδαγωγοί Προσχολικής Εκπαίδευσης και Φροντίδας, κατά τη συνεργασία τους με γονείς/ κηδεμόνες παιδιών με αναπηρία, πρέπει να είναι σε θέση να διακρίνουν αυτά τα στάδια, ώστε να ανταποκριθούν κατάλληλα στις ανάγκες τους. Οι παιδαγωγοί συναντούν συχνότερα τους γονείς/ κηδεμόνες στο πρώτο και στο δεύτερο στάδιο και πρέπει να σέβονται τα συναισθήματά τους και τις δύσκολες συνθήκες στις οποίες ζουν.

